

*Ζήτητε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στίχ. 13)*

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΣΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 9 Νοεμβρίου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Έτος ΙΔ'. Αριθ. 325 Τριμήν Θέλλον Δοχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Υ.
Γραφεία: Οδός Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Αθήναι

Διασφένεται υπό έμελοθς Συντακτικῆς Έπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Έξάμηνος δραχ. 15.— Ετησίον δραχ. 50

Έξωτερινοῦ: Έξάμ. δολ. 2.— Έτησίον δολ. 4

ΔΙΑΤΙ ΕΚΠΛΗΣΣΕΤΑΙ ;

Ο Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος εἰς γενομένην εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Συλλόγου Κων/πολιτῶν Ν. Ὑόρκης, διάλεξιν ἐτόνισε ὅτι «ἡ Ὁρθοδοξία καὶ μάλιστα ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθοδοξία εἰς τὴν Ἀμερικὴν διατρέχει θανάσιμον κίνδυνον».

Ἀπορεῖ δέ διατί ἐνῶ εἰς τὰς χώρας τοῦ Πατριάσματος, ἔνθα ὡς γνωστὸν παντοιοτρόπως καταπιέζεται ἡ Ἐκκλησία, «ἡ ὀρθοδοξία ἐνισχύεται πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς», εἰς μίαν χώραν φιλελευθέραν, ὡς ἡ Ἀμερικὴ, κινδυνεύει νὰ καταρρεῖ !

Ἐπὶ τῶν ἀπόψεων αὐτῶν, ἔχουσῶν γενικώτερον ἐνδιαφέρον, τὰς ὁποίας ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα «Ἀθηναϊκὴν» (Παρασκευῆς 13 11 59) θὰ ἐκφέρωμεν τὴν γνώμην μας ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς.

Ὁψίμως τὸ ἀνάστημα τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως διέγνωσε τὸν ὄντως τρομακτικὸν κίνδυνον !

Κίνδυνον, ὅστις κυρίως ἀναφέρεται εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ εὐρισκόμενον εἰς τὸ ἐπίκεντρον τρομακτικῆς δίνης ἀλληλοσυγκρουόμενων πνευματικῶν ρευμάτων, ἀπειλεῖται, ἑλλείπει πίστεως (ὑπὸ τὴν δογματικὴν καὶ ψυχολογικὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως) νὰ καταποντισθῇ !

Πράγματι «ἡ ἀπειλὴ καταπτώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ὕλισμοῦ τῆς σύγχρονου ζωῆς εἶναι ἀληθινὴ καὶ μεγάλη».

Ποῖος δὲμος εὐθύνεται δι' αὐτό ;

Ποῖοι ἔχουν τὴν πρώτην εὐθύνην, ὡς ἐκ τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀποστολῆς των, νὰ φρουκτωροῦν

ἐπὶ τοῦ ἀνεκτιμήτου αὐτοῦ πνευματικοῦ θησαυροῦ, τῆς Ὁρθοδοξίας ;

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου καταβάλλεται συστηματικὴ προσπάθεια ἐκμοδερνισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ διαβρώσεως αὐτῆς ἀπὸ τοὺς δηλητηριώδεις χυμοὺς τοῦ Προτεσταντισμοῦ καὶ τοῦ Παπισμοῦ ! Ἀπὸ καιρὸν ἡ Μασσονία προσπαθεῖ νὰ ἀποσβέσῃ τὴν αἷγλιν τῆς Ὁρθοδοξίας !

Ἀντὶ νὰ καταβληθῇ προσπάθεια ἐνότητος καὶ συνοχῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, τόνισμοι τῶν στοιχείων αὐτῆς, προσανατολισμοὶ τοῦ πληρώματος πρὸς τὸ θεῖον αὐτῆς πνεῦμα, ἐπιδιώκεται συστηματικῶς ἡ προσέγγισις πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους (εἰς τὰ περίφημα καὶ προδοτικὰ προτεσταντικὰ συνέδρια), ὁ πολλαπλασιασμός των ἐν τῷ λειτουργικῷ καὶ λοιπῷ βίῳ καινοτομιῶν καὶ ὁ ἐκσυγχρονισμός ἐν γένει !

Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν διατηρεῖται εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἐνδιαφέροντος· οὔτε εἶναι σεβαστὸν ἀντικείμενον μουσιακῆς ἐκθέσεως. Εἶναι βίωμα καὶ παλμός, εἶναι ζωὴ καὶ πνεῦμα, ποὺ ἔχουν ὡς ἐπίκεντρον τὸν λαόν !

Ὅταν λοιπὸν ἡ συνειδησις τοῦ λαοῦ αὐτοῦ παντοιοτρόπως δηλητηριάζεται, συνεχῶς σκανδαλίζεται, παύη, νὰ σέβεται τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς παράδοσιν, νὰ τὴν ζῇ ὡς ἔθιμον, νὰ τὴν αἰσθάνεται ὡς ρυθμὸν ζωῆς, τότε ἀφ' ἑαυτῆς ἡ Ὁρθοδοξία φυγαδεύεται καὶ καταπίπτει !

Ἄντε μετὰ νὰ ἐκτυπῶνς βιβλία εἰς βυζαντινὸν στυλ, νὰ ἰδρῶς ναοὺς με βυζαντινὸν ρυ-

θμόν, νὰ κάνης διαλέξεις περὶ τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ὅταν δολοφονηθῇ ἡ Ὁρθόδοξος συνειδησις διατὶ νὰ ὁμιλῶμεν περὶ Ὁρθοδοξίας;

Καὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς συνωμοσίας κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Συνειδήσεως ὁρμητήριον κατέστη ἐπ' ἐσχάτων αὐτὸ τοῦτο τὸ Φανάριον!

Διατὶ λοιπὸν ἐκπλήσσεται ὁ ἅγιος Ἀμερικῆς;

Θερίζει ὅ,τι αὐτὸς καὶ οἱ πατέρωννές του ἔσπειραν!

Ἀπ' ἐναντίας ἔπρεπε νὰ καυχᾶται, διότι ἐπέτυχε νὰ νεκρωθῇ μία δύναμις, ὁχληρὰ καὶ ἀντιπαθὴς εἰς τοὺς προτεστάντας, τοὺς παπικοὺς καὶ τοὺς μασσόνας, μεθ' ὧν τόσον ἀδελφικὰς καὶ ἐγκαρδίους σχέσεις ἔχουν πρὸ πολλοῦ συνάψει οἱ κατὰ θεορίαν φρουροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐν τῇ πράξει νεκροθᾶναι αὐτῆς!

Τὶ νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς πρότερον καὶ τί ὕστερον, διὰ νὰ τονίσῃ τὴν συστηματικὴν διόβρωσιν τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ὁμιλοῦντας δι' αὐτήν!

Ἄρθρα ὁλόκληρα θὰ ἠδύναντο νὰ συνταχθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐπαισχύντου προδοσίας τῶν διαφόρων Ἰακώβων!

Πολὺ δὲ μάλιστα ὑποπτευόμεθα, ὅτι μερικοὶ ἐκ τῶν ὀψίμων ὕμνητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ δὴ μεγαλόσχημοι, κινουνται ἐκ πολιτικοκοινωνικῶν ἐλατηρίων καὶ ἐπιδιώκουν νὰ καταστήσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν ὁρόσημον δύο κόσμων ἀντιθέτων οἰκονομικοκοινωνικῶς δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔχουν ἀντίρρῃσιν νὰ τὴν ἴδομεν πλησίον τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ τοῦ παπισμοῦ τῆς Δύσεως, ἀρκεῖ νὰ τεθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐποχιακῆς σποτιμότητος!

Ἐὰν πράγματι ἐκπλήσσεται ὁ ἅγιος Ἀμερικῆς καὶ εἰλικρινῶς ἀγωνιᾷ, ἅς ἀναπεύσῃ τὸ λάβαρον τῆς συγκλήσεως μιᾶς πανορθόδοξου Συνόδου, ὥστε δι' αὐτῆς νὰ ἀποκτήσῃ ἡ Οἰκουμένη Ὁρθοδοξία συνοχήν, ἐνότητα, δυναμισμόν καὶ ἅς διακηρύξῃ, ἕτοιμος πρῶτος νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σύνθημα: «ὀπίσω πρὸς τοὺς πατέρας τῆς Ὁρθοδοξίας ὀπίσω πρὸς τὴν παράδοσιν, ἐμπρὸς διὰ τὴν ἀνασύστασιν τῆς Μιάς, Ἁγίας, καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας».

Μακρὰν τῆς σταυροφορίας αὐτῆς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, αἱ διαλέξεις καὶ τὰ ἄρθρα ἔχουν τὸν χαρακτήρα μελλοδροματικῶν φλυαρίων, ὅταν προέρχονται ἀπὸ ἀνθρώπους, ὑποστάντας ἀφόρητον Δυτικοπληξίαν!

Ἄς μὴ ἐκπλήσσεται λοιπὸν ὁ ἅγιος Ἀμερικῆς! Ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν ἐκλιναν γόνυ τῷ Βάβλ καὶ διάπυροι ἀπὸ θεῖον ζῆλον ἐπαναλαμβάνουν τὴν διαβεβῶσιν τοῦ Βρυεννίου «Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία».

Αὐτοὶ θὰ κρατήσουν τὸ αἰμοβαφὲς λάβαρόν της, διὰ νὰ τὸ παραδώσουν εἰς τὸν ἐν τῇ Δόξῃ αὐτοῦ ἐλευσόμενον Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου. ☩

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΝΕΑ

ΝΤΙΤΡΟ-ΙΤ—Ἀμερικῆς.—Τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ παραρτήματος τῆς πόλεως μας ἐτελέσθη 40)μερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου ἀδελφοῦ Βασιλείου Καβουρτζῆ. Τὸ μνημόσυνον ἐτέλεσεν ὁ Πρωτοσύγκελος Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς, Ἀρχιμανδρίτης π. Πέτρος Ἀστουφίδης, εἰδικῶς προσκληθεὶς, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἱερομονάχου π. Ἐλευθερίου Μόσχου.

Στιγμὴ ἱερὰ! «Μετὰ τῶν ἁγίων ἀνάπαυσον, Ἱηριστέ, τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου Σου...»

Ὁ Πρωτοσύγκελος Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς π. Πέτρος Ἀστουφίδης καὶ ὁ Ἱερομόναχος π. Ἐλευθέριος Μόσχος περιβαλλόμενοι ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ παραρτήματος Ἀγ. Σπυρίδωνος.

Ἡ ἸΣΧΥΣ ΕΝ Τῇ ΕΝΩΣΕΙ

Τὰ ἐμάθετε; Τὰ στόμια τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν πυροβόλων ἐστράφησαν ἐναντίον δύο νέων στόχων: τοῦ Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Ἀμβροσίου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐγουστίνου Καντιώτη! Ὑπὸ διωγμὸν οἱ ἄνδρες οὗτοι!

Διατί; Διότι εἶχον καὶ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ὁμολογοῦν τὴν ἀλήθειαν! Δὲν ἀνέχονται τὴν συμβατικότητα! Δὲν συμπαθοῦν τοὺς συμβιβασμούς!

Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ ἐγκλημὰ των! Τὸ γεγενημένον αὐτό, ἡ κατ' αὐτῶν δηλαδὴ βολὴ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ τηλεβόλου, δίδει τὸ μέτρον τῆς καταστάσεως καὶ ἐξηγεῖ, ἐν μέρει, καὶ τὸν καθ' ἡμῶν διωγμὸν!

Φίλοι οἱ κόλακες! Οἱ στραγγαλισταὶ τῆς ἀληθείας· οἱ συμβιβάζοντες τὰ ἀσυμβίβαστα· οἱ ἀδιάφοροι πρὸς τὴν ἀλήθειαν· οἱ ξένοι πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν! Αὐτοὶ εἶναι οἱ φίλοι, ποὺ προβάλλονται καὶ προάγονται, ποὺ εὐδοκίμοι καὶ προοδεύουν.

Ἐρριψες μικρὸν λίθον εἰς τὸ τέλμα; Ἀμέσως θὰ σχηματισθοῦν εἰς τὴν βρωμερὰν ἐπιφάνειαν τοῦ τέλματος οἱ γνωστὲς φοῦσκες, θὰ σκορπίσῃ ἡ χαρακτηριστικὴ δυσσομία καὶ οἱ κοασμοὶ τῶν βατράχων θὰ καταρρῶνται τὴν τόλμην σου, ἡ ὁποία τοὺς ἐχάλασε τὴν ἡσυχίαν!

Αὐτὸ συμβαίνει ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἐνοχλεῖ ἡ ἀλήθεια καὶ δι' αὐτὸ καταβάλλεται προσπάθεια νὰ φιωθῇ τὸ λαλοῦν τὴν ἀλήθειαν στόμα!

Ὅστε λοιπὸν ἡ «Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» δὲν διώκει μόνον τοὺς παλαίημερολογίτας; Τὰ γεγονότα διαβεβαιοῦν: ΟΧΙ. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν γεγονότων πιστοῦται, ὅτι διώκει τοὺς παλαίημερολογίτας, ὅχι διότι ἔχουν τὸ φρόνημά τους, ἀλλὰ διότι ἡ παρουσία καὶ ὑπαρξίς των τὴν ἐνοχλεῖ!

Τὴν ἐνοχλοῦν λοιπὸν ἐπίσκοποι τοῦ κύρους τοῦ Ἐλευθερουπόλεως, διότι μαστιγώνουν τὴν ἀθλιότητα τῆς ἐκκλησιολογίας, ἥτις δὲν εὐρίσκεται καθόλου εἰς τὸ ὕψος τῆς. Τὴν ἐνοχλοῦν οἱ Αὐγουστῖνοι, διότι δὲν χρησιμοποιοῦν τὸν ἄμβωνα καὶ τὰ ὁμιλητικὰ βήματα διὰ σαχλανάτα σαλιτρίσματα, ἀλλὰ ρίπτουν ἐπ' αὐτῶν κεραυνοὺς ἐλέγχου διὰ τὰς παντοειδεῖς ἐκτροπὰς.

Τὴν ἐνοχλοῦν οἱ παλαίημερολογίται, διότι δὲν τὴν ἀκολουθοῦν εἰς τὰς καινοτομίας τῆς, ἀλλὰ ἐπιθυμοῦν νὰ βλέπουν τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Ὁρθόδοξον, στηριζομένην ἐπὶ οἰκουμενικῇ τητος καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦσαν ἐν παντί.

Τὴν ἐνοχλοῦν ὅσοι θέλουν τὴν Ἐκκλησίαν ζῶσαν, Ἁγίαν καὶ Ἀποστολικήν!

Μὰ τότε ἀκριβῶς γεννᾶται καὶ ἡ τεραστία εὐθύνη εἰς τοὺς... τολμηροὺς, νὰ τὴν... ἐνοχλοῦν! Ἡ ἐνόχλησις αὐτὴ συνιστᾷ ἀποστολήν. Ἡ ἐνό-

χλησις αὐτὴ ὀγκουμένη θὰ φέρῃ τὸ ἅγιον ἀποτέλεσμα.

Ἡ ἐνόχλησις αὐτὴ πρέπει νὰ ἐξελιχθῇ εἰς δύναμιν. Καὶ ἡ πηγὴ τῆς δυνάμεως εἶναι πάντοτε ἡ ἔνωσις τῶν ἀγωνιζομένων.

Ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνακύπτει ἡ ἀνάγκη τῆς συγκροτήσεως ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ.

Ὅχι ὑπὸ νομικὰ καὶ τετριμμένα σχήματα, ἀλλ' ἡνωμένοι πέριξ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς δόγματος, ὡς παραδόσεως, ὡς ζωῆς.

Τὸ προσκλητήριον εἶναι ἡχηρὸν· αἱ περιστάσεις κρίσιμοι. Τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας διακυβεύεται. Ἐπιχειρεῖται ἀνατροπὴ τοῦ καθεστώτος τῆς Εὐσεβείας. Ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ ἀδράνεια ἐνδεχομένως νὰ ὀδηγήσουν κάποτε εἰς ἰσχυράν Νοσταλγίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐφ' ὅσον ἡ Ὁρθοδοξία θὰ ἔχη ἀποπνιγῇ εἰς τὰ θολερὰ ρεύματα τῶν σκοπιμοτήτων καὶ τοῦ προτεσταντισμοῦ!

Ἀπευθυνόμεθα πρὸς τοὺς ἡμετέρους καὶ τὸνίζομεν τὴν κρίσιμότητα τῶν περιστάσεων. Ἐάν μερικοὶ ἐξ ἡμῶν κοιμῶνται μὲ τὴν ψευδαίσθησιν, ὅτι ὅλα καλῶς ἔχουν, οἱ ἀντίπαλοι ἡμῶν ἀγρυπνοῦν.

Ἀπευθυνόμεθα πρὸς τοὺς ἀξιεπαίνως ἀγωνιζομένους εἰς παραλλήλους μὲ ἡμᾶς θέσεις ἐναντίον τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς παραδόσεως καὶ τῶν κανόνων· ὅς γνωρίζουν, ὅτι ἐάν ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐπιτύχῃ τὴν διάλυσιν τῶν παλαίημερολογιτῶν, ἀπλούστατα θὰ ἔχη καθαιρεθῇ εἰς τὴν παράταξιν τῶν συντηρητικῶν ἐν ὀχυρὸν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν προώθησιν τῶν καταλυτικῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καὶ τῆς μασσονίας!

Ἄς προσπαθῇσωμεν λοιπὸν ὅλοι, ἀπὸ ὅπου· δὴποτε ἀγωνιζόμεθα νὰ γνωρισθῶμεν μετὰς μας, νὰ ἐναρμονίσωμεν τὴν ἐπίθεσίν μας, νὰ ἐνώσωμεν τὰς δυνάμεις μας· δι' ὅλους ὅσοι ἀγαποῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν οἱ ἐχθροὶ εἶναι οἱ ἴδιοι: Μασсонία, Προτεσταντισμός, Δυτικὸν Πνεῦμα (ὅχι ὑπὸ τὴν πολιτικὴν του σημασίαν) καὶ τὸ πρόγραμμά των σαφές: Ἐκμοδερνισμός τῆς Ἐκκλησίας!

Τί περιμένομεν;

Νὰ ἀκούσωμεν τὸν πάταγον, τοῦ ὀλέθρου; Τότε θὰ εἶναι ἄργα!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας ἐσφορᾶς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Ἱστορικά θέματα

Η ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

(2)

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον (ἀρ. φύλλου 323) ἐξιστορήσαμεν τὰ τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἐπαναστάσεως. Πρὸς συμπλήρωσιν λέγομεν καὶ τοῦτο. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως ἀνωμαλίας καὶ τῆς ἐλλείψεως ἐμπιστοσύνης εἰς τὸν Πατριάρχην Κων)πόλεως, ὡς τελούντα ὑπὸ τὸν ἄμεσον ἔλεγχον τῶν Ὁθωμανῶν, διεκόπη τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου, ὃν ἐκκλησιαστικῶς ὑπῆγετο ἡ Ἑλλάς. Οὕτω μερικοὶ ἐμνημόνευον τοῦ αἰοδίσμου Γρηγορίου καὶ μετὰ θάνατον, θεωροῦντες τοῦτον ἐξ ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ζῶντα, οἱ περισσότεροι κατὰ τὴν Θεῖαν καὶ Ἱερὰν Δευταρίαν ἐμνημόνευον «π ἁ σ η ς ἐ π ι σ κ ο π ῆ ς ὁ ρ θ ὁ ὁ ξ ω ν» (Κ. Οἰκονόμου ἐξ οἰκονόμων. Τὰ Σωζόμενα κ.λ.π. Τόμος Β', τμήμα Α' σελ. 26).

Μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ πρώτου Κυβερνήτου, Ἰωάννου Καποδίστρια ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας ἐνισχύεται ἐν τῇ ἀρτισυστάτῳ Ἑλληνικῇ πολιτείᾳ. Ὁ αἰετὸς οὗτος ἀνὴρ οὐ μόνον διὰ τῆς προσωπικῆς του εὐσεβείας, ὁρθόδοξος ὢν ἀπὸ οἰκογενειακῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν διαφορῶν αποφάσεων του ἀνεγνώριζε τὴν αὐτοτέλειαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐσεβάσθη τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα.

Παρ' ὅλον δέ, ὅτι ἡ προσοχὴ καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ Κυβερνήτου ἦσαν κατανεμημέναι εἰς πολλὰ ζητήματα, ἐν τούτοις ἰδιαιτέραν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας φροντίδα λαμβάνει.

Οὕτω διώρισε ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Ἐπισκόπων Αἰγίνης Γερασίμου, Τριπόλεως Δανιήλ, Ταλαντίου Νεόφυτον, Ἀνδρούσης Ἰωσήφ καὶ Λαμαλῶν Ἰωάνν (5] 1] 182*) πρὸς περιοδείαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ἐπιτοπίως τῶν διαφορῶν πραγμάτων καὶ ὑποδείξιν εἰς αὐτὸν τῶν ἐνδεδειγμένων μέτρων. Ἰδιαιτέραν φροντίδα κατέβαλε διὰ τὰ μοναστήρια καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προτεσταντικῶν κινήσεων ἐν Ἑλλάδι.

Προσεπάθησε ἐπίσης νὰ ἐπιτύχῃ μίαν ἀνασύνδεσιν μετὰ τοῦ Πατριαρχείου, τοῦ ὁποίου τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κυριότητα δὲν ἐπαύσε νὰ ἀναγνωρίζῃ.

Κατὰ προσφύδ δὲ ἔκφρασιν τοῦ Κ. Οἰκονόμου ἐξ Οἰκονόμων «διητύνην ὁ Κυβερνήτης, ὅσον ἀνῆκεν εἰς τὴν σφαῖραν τῶν καθηκόντων τῆς κοσμικῆς, ἐξουσίας» (ἐνθα ἀνωτέρω σελ. 77).

Τὰ πράγματα ὅμως μεταβάλλονται ἄρδην μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς περὶ τὸν πρῶτον βασιλέα Ὁθωνα ὁμάδος τῶν Βαυαρῶν. Οὗτοι προτεστάνται ὄντες δὲν ἡσθάνοντο θρησκευτικὴν ὁμοφροσύνην πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Εἶχον δὲ παραστάσεις καὶ σχήματα ὁργανώσεως τῆς Ἐκκλησίας οὐχὶ ἐκ τοῦ αἰθρίου ὀρίζοντος τῆς ὁρθοδόξου πραγματικότητος, ἀλλ' ἐκ τῆς ὁμιχλώδους καὶ σκοτεινῆς πλάνης τῶν προτεσταντῶν.

Τὸ κακὸν συνεπλήρωσε ἡ ἀφίξις καὶ ἀνάμειξις εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα ἀνθρώπων ἐν Ἐσπερίᾳ ἀνδρωθέντων καὶ διαμορφωσάντων ἐλευθε-

ριαζούσας ἐκκλησιαστικὰς ἀντιλήψεις, ξένας ἐν πολλοῖς πρὸς τὴν ὁρθόδοξον παράδοσιν. Τοιοῦτος μετὰ τῶν πολλῶν ἦτο ὁ ἱερομόναχος Θεόκλητος Φαρμακίδης ὅστις διορισθεὶς Γραμματεὺς τῆς Συνόδου ἐπηρέαζε αὐτὴν αἰσθητῶς.

Οὕτω καὶ πρὶν ἀκόμη προηγηθῇ συνεννόησις μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατὰ τὴν 17 Ἀπριλίου 1833 ἀνακηρύσσεται ἀνεξάρτητος ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ὑποτασσομένη εἰς τὸν Βασιλέα. Ἡ ἀνακήρυξις αὐτῆς ἔγινε προεδρευόντος τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας Σπ. Τρικουπῆ !! Δηλαδή οὔτε ἡρωτήθησαν κἀν οἱ ἀρμόδιοι ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες !

Κατὰ τὴν 18ην Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀποφασίζεται ὅπως «ἡ ἐκλογή τῶν μελῶν τῆς διαρκούς Συνόδου ἀποτίθεται εἰς τὴν ὑπερτάτην βασιλικὴν ἀρχήν».

Κατὰ τὴν 19ην ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους ἀποφασίζονται ὅπως «ὁ πρόεδρος τῆς Συνόδου διορίζεται παρὰ τοῦ Βασιλέως» καὶ ὅπως ἡ διαρκὴς Σύνοδος εἶναι «ὑποκειμένη εἰς τὴν Βασιλικὴν ἀρχήν». Ὁσαύτως κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν «Τὰ μέλη τῆς Συνόδου καὶ οἱ Γραμματεῖς ὀρίζονται τὸν ἀνήκοντα ὄρκον ἐνώπιον τῆς Βασιλικῆς ἀρχῆς».

Εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς 26ης Ἀπριλίου 1833 «ἐκρίθη ἐπάναγκες, οἱ μὲν ἐπίσκοποι νὰ μισθωδωτῶνται αὐτάρκως καὶ ἀναλόγως τοῦ χαρακτῆρος των κατ' εὐθείαν παρὰ τῆς κυβερνήσεως».

Ἰδοὺ καὶ τὸ ἱστορικὸν τοῦ καρκίνου τοῦ μεταθετοῦ. Εἰς τὸ σχέδον ὁργανισμοῦ περὶ Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ IB' κεφάλαιον, ἄρθρον 101, ἀναγράφεται ὅτι «ὁ βασιλεὺς μεταθέτει ἀπὸ ἐπισκοπῆς εἰς ἐπισκοπὴν τοὺς ἐπισκόπους...»

Διὰ νὰ μὴ ἐπεκταθῶμεν κατὰ τρόπον δυσανάλογον τοῦ διατεθειμένου διὰ τὸ ἄρθρον χώρου, γράφομεν, ὅτι ἡ ἐκ Βαυαρῶν ἀντιβασιλεία ἀντεμετώπισε τὴν Ἐκκλησίαν ὡς δημόσιον τινὰ ὁργανισμόν, κατ' ἀνάγκην ὑπαγόμενον εἰς τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν. Δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν ποσῶς τὰς παραδόσεις καὶ τοὺς κανόνας, οὔτε ἐσεβάσθη τὸ λαϊκὸν αἶσθημα τῆς εὐσεβείας, Ἰδιαιτέραν φροντίδα κατέβαλλον νὰ ὑποτιμήσωσι τὸν μοναχικὸν βίον καὶ νὰ ἀχρηστεύσωσι τὰ μοναστήρια.

Ἡ αἰχμαλωσία τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν διαφαίνεται καὶ εἰς τὴν διακήρυξιν περὶ ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τοῦ τότε βασιλέως Ὁθωνος, εἰς ἣν ἐν τῷ 7 ἄρθρῳ μνημονεύεται «... κάθε πρᾶξις γενομένη ἐν ἀπουσίᾳ του, (Σ.Σ. Δηλαδή τοῦ Βασιλικοῦ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Ἐπιτρόπου) εἶναι ἄκυρος» !

Εἰς δὲ τὸ 13ον ἄρθρον τῆς αὐτῆς διακήρυξεως ἀναγράφεται ὅτι «χωρὶς ἰδιαιτέραν συγκατάθεσιν καὶ σύμπραξιν τῆς κοσμικῆς Ἀρχῆς δὲν ἡμπορεῖ ἡ Σύνοδος μόνη νὰ διατάξῃ τι...».

Ἰδοὺ λοιπὸν ποῦ ὑπάρχει ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ εἰς

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς

(Λουκᾶ Η' 41—56)

“ΜΗ ΦΟΒΟΥ,”

Αὐτὴν τὴν σύστασιν ἔκανε ὁ Χριστὸς πρὸς τὸν πληγωμένον πατέρα, τὸν Ἰάειρον!

Καὶ πότε; Ὅταν ἦλθαν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τοῦ εἶπαν «τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου».

Ὅταν ὁλος ὁ κόσμος εἶχε χαθῇ γιὰ τὸν Ἰάειρον, ὅταν ὁ ἥλιος εἶχε σβῆσει, ὅταν οἱ ἐλπίδες εἶχαν μαραθῇ καὶ ὅταν πᾶ ἡ δυστυχία μὲ τὰ μαῦρα τῆς πέπλα ἐσκέπασε τὸ σπιτικό του, τότε ὁ Κύριος συνέστησε στὸν πονεμένο καὶ χαροκαμένο πατέρα «Μὴ φοβοῦ»!

Μὰ ἀγνοοῦσε λοιπὸν ὁ Κύριος τὴν ὁδὴν τοῦ θανάτου; Καὶ ποίου θανάτου! Ὅχι γέροντος, ἀγοντος τὸν αἰῶνα εἰς ἡλικίαν ζωῆς, ἀλλ' ἄνθους τρυφερωτάτου, μόλις θανόντος· ἄνθος, τοῦ ὁποίου τὴν ὡραιότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν συντομωτάτην ἀφρονειάν ἐκ τῆς ζωῆς, ἐρμήνευσε ὁ Βαλαωρίτης, ὅταν χάνοντας κι' αὐτὸς ἓνα παιδί, εἶπε:

«Τὴν αὐγὴ μὲ τὴν δροσοῦλα ἐγεννήθη» ἓνα ῥόδο!

Τὴν αὐγὴ μὲ τὴν δροσοῦλα πῶς μαράθηκε τὸ ῥόδο;»

Δὲν ἀγνοοῦσε ὁ Κύριος τὴν δραματικὴν πραγματικότητα τοῦ θανάτου, οὔτε ὑποτιμοῦσε τὸν βαθυστένακτο πόνο τὸν Ἰάειρον! Καὶ χωρὶς νὰ τοῦ ἔλεγε ὁ Ἰάειρος ἐγνώριζε «ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἑτῶν δώδεκα»!

Τί εἶναι ὅμως ὁ θάνατος προστὰ στὴν εὐσπλαγχνία καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ; Ἐνα ἐπεισόδιο, χωρὶς σημασία!

Κι' αὐτός, ποῦ θὰ γεμίσει τὴν ψυχὴν του μὲ πίστι, ἀσφαλῶς θὰ σταθῇ ἀνώτερος ἀπὸ τὴν φοβὴν τοῦ Θανάτου!

«Μὴ φοβοῦ μόνον πιστεὺε καὶ σωθήσεται». Καὶ πράγματι ὁ Ἰάειρος μετὰ ἀπὸ λίγο ἀπολαμβάνει

τὰ ἐκκλησιαστικά μας πράγματα.

Ἰδοὺ διατὶ ἐξημίωσε καὶ ζημοῖ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ παρεμβατισμὸς τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς, ὅσον καλοπροαίρετος καὶ ἂν εἴναι.

Ἰδοὺ διατὶ δὲν ἔχομεν ἐλευθέραν καὶ ζῶσαν Ἐκκλησίαν! Αἱ ἱστορικαὶ καὶ νομοθετικαὶ συνήθειαι, διαμορφωθείσα ἀπὸ παράγοντας ἀμφιβόλου ὀρθόδοξου γνησιότητος, ἐξεκόλασαν τὴν σημερινὴν ἐκκλησιαστικὴν πραγματικότητα, καθ' ἣν βασιλεῦει ὁ ραγιαδισμὸς καὶ ἡ συναλλαγὴ παρὰ τοῖς ἐπισκόποις, ἡ παγερά ἀδιαφορία καὶ ἡ τούτοις ἀκόλουθος ἀξανομένη ὁσημέραι ἀπόστασις μεταξὺ ποιμνίου καὶ ποιμένων.

Κατὰ τῆς καταστάσεως ἐκείνης ἀντέδρασαν ἄνδρες ζηλωταὶ καὶ πιστοί, περὶ ὧν θὰ πρέπη νὰ ἀσχοληθῶμεν ἐν καιρῷ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ ἀνεύρεσκαται εἰς τὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδόξιας συνωμοσίαν τῶν Βαυαρῶν προτεσταντῶν καὶ τῶν Ἑλληνοφόνων συνεργατῶν τους.

τὴν μεγαλύτην χαρὰ τοῦ κόσμου· χαίρεται ζωντανεμένη καὶ ἐλευθερὴ ἀπὸ τὸν χόρο τὴν κοροῦλα του!

Πόσο ἀληθινὸς ἀπεδείχθη ὁ Κύριος, ὅταν συνιστοῦσε «μὴ φοβοῦ μόνον πιστεὺε καὶ σωθήσεται»!

Χριστιανέ, ὅσο δραματικὴ καὶ ἂν εἴναι ἡ ζωὴ σου, ὅσο πονεμένα κι' ἂν διαβαίνουν οἱ μέρες σου, ὅσες ἀπροσμέτρητες δυσκολίες καὶ ἂν συναντιᾷς «Μὴ φοβοῦ μόνον πιστεὺε καὶ σωθήσεται».

(Λουκᾶ Ι' 25—36)

Ο ΠΛΗΣΙΟΝ

Χαροπαλεύει ὁ ὁδοιπόρος τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς! Τὰ μισόκλειστα μάτια του ἀναζητοῦν ἐπιμονα στὸν ὀρίζοντα τὸν σωτήρα του· κι' ὅση δύναμις του ἔχει μένει τὴν κάνει βόγγο γιὰ νὰ καλέσῃ κοντὰ του ὁποιον περάσει ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο!

Νά! «κατὰ συγκυρίαν ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκεῖνη». Ἐπὶ τέλους! θὰ λυπηθῇ τὸν πληγωμένον! Εἶναι ὁ ἱερεὺς, ὁ θεματοφύλαξ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου! ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν φωτισμένην ἀπὸ τὴν προφητικὴν διδασκαλίαν ψυχὴν του! Ἀσφαλῶς θὰ τὸν σώσῃ! τὸν βλέπει. Τὰ βλέμματά τους συναντιῶνται. Ἀλλὰ «ιδὼν αὐτὸν ἀντιπαρήλθεν»!

Συντρίβονται οἱ ἐλπίδες τοῦ πληγωμένου καὶ ὁ πόνος γίνεται δριμύτερος! Τὰ μάτια του κλείνουν κουρασμένα ἀπὸ τὴν φοβὴν τῆς ἀδιαφορίας!

Ἐνας ἀναστεναγμὸς τὰ ξανανοίγει πάλιν καὶ νὰ στὸ ὀπτικό του πεδίο ἐμφανίζεται ἓνας λευίτης! Βέβαια αὐτὸς δὲν εἶναι ἱερεὺς· μὰ ὅμως εἶναι μεγαλωμένος στὴν ιερότητα τοῦ ναοῦ. Μὲ μειωμένες ἐλπίδες προσδοκᾷ!

Ἀλλή ἀπογοήτευσίς! καὶ αὐτὸς «ιδὼν ἀντιπαρήλθεν».

ΠΑΙΡΝΕΙ ΑΠΟΦΑΣΙ ὁ πληγωμένος! Ποῖν πεθάνῃ χαίρετ' ἀμελαχολικὰ μὲ τὴν σκέψιν του τὴν φύσιν καὶ περιμένει τὸν χάρο νὰ τοῦ πάρῃ τὴν ψυχὴν.

Καὶ νὰ ὁ χάρος δὲν ἀργεῖ νὰ ἔρθῃ! Ἐνας Σαμαρεῖτης! Ἐνας ἐχθρὸς μὲ τὸν ὁποῖον «δὲν συγχρῶνται οἱ Ἰουδαῖοι». Ἐνας κολασμένος! Ἐνας ὄχι γνήσιος πιστός, ἀφοῦ δίδασκε, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν κατοικεῖ στὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος, ἀλλὰ στὸ ὄρος Γαριζὴν! Νὰ ὁ χάρος!

Ἀλλὰ τί βλέπει; Βλέμμα γλυκό! Χάδι ἀπαλό στὸ μέτωπο! Χαμόγελο συμπόνιας καὶ πρὸ παντὸς θυσιά γι' αὐτὸν «προσελθὼν κατέδρασε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον» Ἀνακουφίζεται ὁ πληγωμένος, παίρνει δύναμι καὶ θάρρος. Καὶ ὁ Καλὸς Σαμαρεῖτης συνεχίζει τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας. «Ἐπιβιβάσας ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ».

Ὁ πλῆσιον! Ὁ μοναδικὸς γιὰ τὸν κάθε πληγωμένο πλῆσιον, εἶναι ὁ Χριστὸς! Αὐτὸς μπορεῖ καὶ γιαιτρεῖν κάθε πόνο καὶ κάθε πληγὴ ἀπὸ τὴν πληγὴν, ποῦ προξενεῖ ἡ ἀχαριστία καὶ ἡ συκοφαντία

Ἀπὸ τὸ μαρτυλόγιον τῆς Ἐκκλησίας μας
Ἑορταὶ 2ας καὶ 3ης Νοεμβρίου

ΑΚΙΝΔΥΝΟΣ, ΠΗΓΑΣΙΟΣ, ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΣ

Μέγα τὸ θάρρος καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνδρῶν. Ἀπλοὶ ἀλλ' ὄχι ράθυμοι εἰς τὴν πίστιν τῶν Γενναῖοι ἀλλ' ὄχι ἐπηρμένοι. Ἐδῶσαν μὲ φυσικότητα τὴν ζωὴν τῶν εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλ' οὕτως ἔζησαν διὰ παντός εἰς τὸν ὑπερουράνιον χῶρον. Σήμερον μέσα εἰς τὸ νέφος τῶν μαρτύρων, εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀστερισμῶν σελαγίζουσιν φαινοὶ καὶ μακάριοι. Εἶναι ὥσάν νά δεικνύουν τὸν δρόμον τῆς δόξης καὶ τῆς αἰωνίας τιμῆς.

Ἐζησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐν Περσίᾳ. Κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα ἐβασίλευεν ὁ Σαβώριος ὁ Β'. Σκληρὸς καὶ τυραννικὸς εἰδωλόατος κατεδίωκε μετὰ σατανικῆς μανίας τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Κυρίου. Ἐκείνοι ὅμως δὲν ἐπτοοῦντο. Τί τὸ φυσικώτερον ἀπὸ τὸ νά διδάσκουν τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ τὸ νά ὁμιλοῦν διὰ τὸ φῶς; «Τὴν εὐσέβειαν ἄκρως ἐκέκτηντο καὶ ἐν ἰδιάζοντι καθεζόμενοι τότῃ ἐδίδασκον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ», λέγει ὁ παλαιὸς ἱστορικός.

Ὁ ἀντίχριστος ὅμως εὗρίσκει τρόπον διὰ νά συλλάβῃ τοὺς μάρτυρας. Ἐνόμιζεν ὁ ἀνόητος ὅτι θὰ τὸν ἐξουδετέρωνεν. Ὁ διάβολος δὲν γνωρίζει ὅτι προσπαθῶν νά πλήξῃ τοὺς καλοὺς χριστιανοὺς ἡττᾶται πάντοτε, περισσότερον ὅμως δόσας τοὺς κάμνει μάρτυρας. Οἱ τρεῖς εὐθαρσεῖς μάρτυρες ἀφοῦ ἐδάσαν ἀνηλεῶς, ἐτοποθετήθησαν ἐπὶ πυρακτωμένου κραββάτου. Ἀλλ', ὡ τοῦ θαύματος, ἐξηλθον ἀπαθεῖς καὶ οὐ μόνον ἀπαθεῖς ἀλλὰ ἐκέρδισαν εἰς Χριστόν καὶ τὸν στρατιώτην Ἀφθόνιον «ὃς παρανίκα ἔξω τῶν τειχῶν τὴν κεφαλὴν ἀποτέμενται».

Ἀκολούθως ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐξηλθον σῶοι καὶ ἐκ νέου προσέρχεται εἰς τὴν πίστιν τοῦ Σωτῆρος ὁ Ἐλπιδοφόρος, ἐπιφανὴς συγκλητικός, μετὰ τοῦ ὁποίου «συμπροσῆλθεν καὶ πλῆθος ἀνδρῶν πολὺ».

Τέλος ἐρρίφθησαν εἰς κάμινον μὲ 28 στρατιώτας καὶ οὕτως εὗρον τὸ μακάριον τέλος.

Ἡ μνήμη τῶν ἁγίων ἐκείνων ἀνδρῶν διτηρήθη ἄσβηστος ἐορταζομένη εἰς τὰς 2 Νοεμβρίου μὲ

τῶν ἀνθρώπων, μέχοι τὸν πῖθό θανάσιμο καρκίνο τὴν ἁμαρτία! Ρίχνει στίς πληγὰς τὴν χάριν τῶν μυστηρίων, τὸ «ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον». Καὶ ὁδηγεῖ τὸν πληγωμένον στὴν ἀσφάλεια τῆς Ἐκκλησίας, σὺ πάνδοχεῖο!

Ὁ πλησίον Ὁ Χριστός, πού μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά του κράζει «Λεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι».

Ἀλλὰ θέλει πλησίον καὶ τὸν καθένα μας! Ὁ ἕνας νά ζῇ γιὰ τὸν ἄλλον καὶ τίποτα νά μὴ χωρίζῃ τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὴ ἡ συμπόνια καὶ ἡ ἀνθρωπιά εἶναι ἡ οὐσία τοῦ χριστιανισμοῦ, εἶναι ὁ ἥλιος πού ζωογονεῖ. Χωρὶς αὐτὰ οἱ λατρευτικοὶ τύποι μας θυμίζουν τὸν ἱερέα καὶ τὸν λευίτη, πού εἶδαν ἀδιάφοροι τὸ ἀνθρώπινον δράμα. Θέλει τὸν καθένα μας Καλὸ Σαμαρεῖτη, εὐεργετικὸ πλησίον!

ἰδιαιτέραν ἀκολουθίαν καὶ κανόνα τοῦ Θεοφάνους. Ὁ Σπυρίδων Λαυριώτης ἐδημοσίευσεν ἐξ ἀγιορειτικοῦ κώδικος δύο κοντάκια τὰ ὁποῖα δὲν περιέχονταν εἰς τὸ Μηναῖον.

Κοντάκιον ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς «Τοὺς εὐσεβεῖς καὶ θεοφθόγγους μάρτυρας τοὺς τὰ τῆς γῆς καταλιπόντας ἅπαντα προσεδέξω εἰς ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν σου καὶ ἀνάπαισιν, Ἀκίνδυνον, Πηγάσιον, Ἀνεμπόδιστον, σὺν τούτοις καὶ Ἐλπιδοφόρον καὶ Ἀφθόνιον ὁ μόνος ὑπάρχων εὐδιάλλακτος».

Καὶ τὸ ἕτερον:

Κοντάκιον ἦχος α'. Τὸν τάφον σου. «Ὡς ἄστρα ἀπλανῆ τοῦ Ἥλιου τῆς δόξης ἀνέλαμψαν τῇ γῇ οἱ Χριστοῦ στρατιῶται τὸν ζόφον διώκοντες τῶν παθῶν καὶ πηγάζοντες χάριν ἀφθονον ἀνεμποδίστως τοῖς πᾶσι καὶ ἀκίνδυνον τὴν σωτηρίαν δωροῦνται ἐλπίδι τῆς πίστεως».

ΑΚΕΨΙΜΑΣ, ΙΩΣΗΦ, ΑΙΘΑΛΑΣ

Καὶ οὗτοι οἱ ἅγιοι ἄνδρες, μαρτυρήσαντες ἐν Περσίᾳ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, ἤτοι ἐπὶ Σαβωρίου Β', ἐλάμπρυναν καὶ ἀνέδειξαν τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀκεψιμᾶς ἦτο Ἐπίσκοπος. Τὰ παλαιότερα ἀγιολόγια τὸν περιγράφουν ὡς ἰσχυρὸν κατὰ τὸ σῶμα καὶ ὡραῖον κατὰ τὴν μορφήν, καταγόμενον δὲ ἐξ εὐγενοῦς οἴκου.

Εἰς βαθύτατον γῆρας συνελήφθη (περὶ τὸ 80ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του) ἀλλὰ εἰς ἀνθηροτάτην πνευματικὴν κατάστασιν ὢν, ἡμύνθη σθεναρῶς τῆς πίστεώς του.

Ὅταν ἠρωτήθη ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀδαρχώσχαρ, ὅστις ἦτο καὶ ὁ ἀνακριτὴς του, ἐὰν ἦσαν ἀληθῆ τὰ περὶ αὐτοῦ λεγόμενα, ὅτι δηλ. κηρύττει τὸν μονοθεϊσμόν, ἀπήντησεν εὐθαρσῶς ὅτι ὁλόκληρον τὴν ζωὴν του ὑπηρετεῖ τὸν Κύριον.

Μετὰ τριετὴ φυλάκιον καὶ βασάνους ἀπέθανε μαρτυρικῶς μετὰ τῶν συναθλητῶν του Ἰωσήφ τοῦ Πρεσβυτέρου καὶ Αἰθαλά τοῦ Διακόνου.

Ὁ Ἀκεψιμᾶς ἀποκεφαλίσθεις ἐτάφη ὑπὸ τῆς κόρης τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρμενίας ἡ ὁποία ἦτο ὁμηρος εἰς κάποιον φρούριον τῆς Μηδίας, ὁ Ἰωσήφ ἐμαρτύρησεν λιθοβολούμενος εἰς Ἀρβηλα, ὁ δὲ Αἰθαλᾶς ὁμοίως εἰς ἐτέραν ἐπαρχίαν.

Ἡ φήμη τῶν χριστιανῶν αὐτῶν ἡρώων ἐστερέωσεν εἰς τὴν πίστιν τὰ μέλη τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ἥτις ὑμνησεν καὶ ἐδόξασεν τοὺς ἁγίους αὐτοὺς ἄνδρας.

Ὁ Σπυρίδων Λαυριώτης ἐδημοσίευσεν καὶ ἕτερον κοντάκιον τὸ ὁποῖον δὲν ἀναγινώσκεται εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἁγίων.

Κοντάκιον ἦχος α'. Χορὸς ἀγγελικός. «Φωτὶ τῷ νοητῷ τὰς ψυχὰς ἐλλαμφθέντες πυρὸς τοῦ αἰσθητοῦ, ἀθλοφόροι Κυρίου, τὸ σέβας κατεπτύσατε καὶ Θεῷ ἐλατρεύσατε ὅθεν λάμποντες ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσιν θεραπεύετε τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους ὡς χάριν δεξάμενοι».

ΘΕΩΡΙΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ (1780)

ΜΗΛΙΑ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

Ὁ Σπυρίδων Μήλιος ὑπῆρξεν λόγιος κληρικός ἐκ Κερκύρας ζήσας κατὰ τὰ ἔτη 1725—1790 καὶ πολὺ συντελέσας εἰς τὰς χριστιανικὰς ὁρθοδόξους ἐκδόσεις τῆς Βενετίας· τὸ παρὸν ἀπόσπασμα ἀνήκει εἰς τὰς «Χριστιανικὰς Θεωρίας» ἐκδοθείσας τὸ 1780.

Πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ φοβᾶται ἀπὸ λόγου του περισσότερο. Διότι ἡ ἀδυναμία του εἶναι δυνατοτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλη δύναμη. Φθάνει μόνον ἓνας λόγος, ἓνα κοίτασμα, ἓνα παραμικρὸ δάκρυο νὰ τὸν νικήσῃ. Ἐξέπεσε ὁ Ἀδάμ. Ὁ Σολομὼν ἐγκατέλιπε τὸν Θεόν. Καὶ τί θέλουσι πάθει τὰ ἀδύναμα κλωνάρια, ὅταν ὅλος ὁ ἄνεμος κρεμνίζει τοὺς δυνατοὺς κέδρους;

Ὁ ἄνθρωπος τίς περισσότερες φορές νικάται χωρὶς νὰ παλαίσῃ. Τὰ πάθη μας, ἐσωτερικά καὶ ἐξωτερικά, πάντοτε μᾶς πολεμοῦσι χωρὶς νὰ παύσουν ποτέ. Ἡ καρδιά μας εἶναι ὁ πλεόν θανάσιμος ἐχθρὸς μας.

Πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ἐνίκησαν καὶ τὸν ῥάννους καὶ δαίμονας, ἐνίκηθησαν ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας τους.

Ἄς φυλάττεται λοιπὸν καθ' ἓνας, νὰ μὴν ἐμπιστεύεται εἰς τοῦ λόγου του. Εἰς μίαν στιγμή ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ εὐρεθῇ ἢ ἀξίος ἢ ἀνάξιος. «Ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μὴν πέσῃ», ἡγοῦν ἐκεῖνος ὅπου λέγει πῶς στέκεται στερεός. Ἄς προσέχη μὴν κρεμνισθῇ.

Ὅποιοι ἀφήνει τὸν καιρὸ του καὶ ἀπερνᾷ ματαίως χωρὶς κανένα ψυχικὸ κέρδος, εἶναι ἀφρονέστατος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἡ ζωὴ μας ἐδῶ εἶναι πολλὰ ὀλίγη καὶ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς εἶναι πολυτίμητος. Καὶ ἡμεῖς τὴν ἀφήνομεν καὶ περνᾷ, ὡσάν νὰ μὴν εἶχαμε νὰ κάμω μὲν τίποτε;

Ἄν ἓνας ἄνθρωπος κολασμένος ἤθελε ἔχει μίαν μόνην στιγμή ἀπὸ τὸ χρόνο, ὅπου ἐγὼ ματαίως ἐξοδιάζω, τάχα τί μετάνοια ἤθελε κάμῃ διὰ τὰς ἁμαρτίας του; Καὶ ἐγὼ τὸν ἀφήνω καὶ περνᾷ ματαίως.

Ἡ χάρις εἶναι δύο λογίω, ἄλλη φωτιστική καὶ ἄλλη ἁγιαστική.

Φωτιστικὴ εἶναι ἐκείνη, ὅπου φωτίζει τὸ νοῦ μας καὶ κινᾷ τὴ θέλησίν μας νὰ πράξῃ τὸ ἀγαθόν. Τούτῃ εἶναι ἡ τελειωτικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου αὐτεξουσίου. Καὶ εἶναι ἀναγκαία, διότι χωρὶς αὐτὴ δὲν ἤμποροῦμε μῆτε ν' ἀρχίσωμε μῆτε νὰ τελειώσωμε κανένα ἀγαθὸ ἔργο. Ἡ χάρις ἡ ἁγιαστικὴ, ἀπεργάζεται τὸν ἄνθρωπο ὡραῖο.

Τὰ ὄρη ὅπου γεννοῦσι τὸ χρυσόν, ἔξωθεν εἶναι γυμνότατα ἀπὸ κάθε φυτὸ καὶ χόρτο, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν θείαν χάριν γίνεται καὶ πλούσιος μαζὶ καὶ ὡραῖος.

Ὡ πόσο ἀσυλλόγιστα κινοῦνται, ἐκεῖνοι ὅπου θέλουν νὰ ξεδικήσουν τὸν ἐχθρόν τους.

Τὸ πάθος τοῦ θυμοῦ τοὺς σκοτίζει καὶ δὲν

τοὺς ἀφήνει νὰ διακρίνουν τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακόν. Τὸ σκυλὶ ὅταν ἀκούσῃ τοὺς διαβάτας ν' ἀπερνοῦσι, τρέχει κατ' ἐπ' αὐτοὺς χωρὶς νὰ στοχασθῇ πόσοι εἶναι, μήπως καὶ εἶναι δυνατότεροι ἀπ' αὐτό, μήπως καὶ ἔχουσι μαχαίρια. Καὶ ἔτσι πολλές φορές, βλέπομε ἀντὶ νὰ τοὺς κάμῃ κακόν, γυρίζει μὲ τὸ κεφάλι τσακισμένο. Ἔτσι κάμνουν καὶ ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐκδικήσουν τὸν ἐχθρόν τους. Δὲν στοχάζονται μήπως καὶ ὁ ἐχθρὸς τους ἔχει μεγαλυτέρα δύναμη, μήπως καὶ ἔχει διαδόχους καὶ ἀντὶς νὰ κακοποιήσῃ ἀφανίζεται χειρότερα.

Ἀποτυχούσα συνωμοσία

Ἀνυπόμειθα διὰ τὴν πείσμονα ἀντίδρασιν τοῦ καταπονήσαντος τοὺς πάντας Δ. Χασιώτου. Ἀφοῦ ἐσκεμμένως καθυστέρησε τὴν παράδοσιν τῶν Ἀρχείων, τὰ ὅποια ἀλχημικῶς ἐπεξεργάζετο διὰ νὰ ἐκπνεύσῃ ἡ προθεσμία, ἡγεῖρε ἀγωγὴν, λόγῳ λήξεως τῆς προθεσμίας καὶ ἐξήτει ἀπὸ τὸ Δικαστήριον τὴν ἐπανεγκατάστασίν του!!! Τὸ δικαστήριον ὁρθῶς καὶ δικαίως κρίνον δὲν ἐπανεγκατέστησε τὸν ἄνδρα, ἀντικαταστήσας μόνον μερικὸς ἐκ τῶν προηγουμένων συμβούλων μετὰ τινῶν νεωτέρων. Οὗτοι συνελθόντες διὰ νὰ συγχροτηθοῦν εἰς σῶμα ἀνέδειξαν καὶ πάλιν πρόεδρον τὸν κ. Γεώργιον Κόττην. Εἶμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ κ. Γεώργιος Κόττης, παλαιὸς καὶ ἀξιόμαχος ἀγωνιστής, λευκανθεὶς εἰς τὸν τίμιον αὐτὸν ἀγῶνα θὰ ὀδηγήσῃ, ἐκτελὼν τὴν οἶαν ἔλαβεν ἐντολήν, τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ. εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς αξιοπρεπείας, δίδεν τὴν κατεκρήμνισε ἡ ἀσέβεια μερικῶν κληρικῶν!

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Τὸ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Δράμας κατόπιν παραιτήσεως ὀρισμένων μελῶν τοῦ προέβη εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τούτων διὰ νέων ἐκ τῶν ἀναπληρωματικῶν ὡς ἑξῆς:

Αὐγουστῖνος Ἡλιάδης, Στυλιανὸς Λαζαρίδης, Γεώργιος Ἰωακείμης, Χαράλαμπος Καραγιαννίδης, Χαράλαμπος Τσιγκολίδης, Ἀντώνιος Καραμανίδης καὶ Γενικός Γραμματεὺς Ι. Παπανικολαΐδης.

—Ἐπίσης κατὰ τὰς διεξαχθείσας ἀρχαιρεσίας τῆς 6ης Σεπτεμβρίου 1959 ἐν τῷ Παραρτήματι Σερρών διὰ τὸ νέον Διοικητικόν Συμβούλιον ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι:

Πρόεδρος Ἰωάννης Ἡλιάδης, Ἀντιπρόεδρος Εὐστρ. Καβούνης, Γεν. Γραμματεὺς Ἀνδρ. Πάχιδος, Ταμίας Ἀναστ. Τρεμπόπουλος, Μέλη Χρήστος Δίγκας, Γεώργ. Ἰντζές, Κων. Χ. Ἡλιάδης.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Ἡ κ. Κατσάλα Καλλιόπη ἐκ Χίου ἐβάπτισε τὴν θυγατέρα της. Ἀνάδοχος ἦτο ὁ κ. Ἀντώνιος Τσιμπίκος ἐκ Χίου, ὀνομάσας αὐτὴν Βασιλικήν. Συγχαίρομεν τοὺς γονεῖς διὰ τὸν ζήλον τους, οἱ ὅποιοι ἔφυγον ἀπὸ τὴν Χίον καὶ ἤλθον εἰς Κορωπίον Ἀττικῆς, διὰ νὰ κάνουν τὴν βάπτισιν μὲ τὸ Ὁρθόδοξον.

Τὸ παράδειγμά τους ἄς μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ

Με χαρὰν καὶ πνευματικὴν συγκίνησιν ἀναγγέλλομεν εἰς ἅπαντας τοὺς ὀρθοδόξους ὅτι οἱ ἡμεροδεῖκται τοῦ σωτηρίου ἔτους 1960 θὰ ἀποτελέσουν σταθμὸν εἰς τὰς χριστιανικὰς ἐκδόσεις.

Ὅχι μόνον διότι ἐκτυποῦνται καλλιτεχνικῶς καὶ ἐπιμελεημένως μὲ τέσσαρα διάφορα χρώματα, ἀλλὰ διότι ἡ ὕλη αὐτῶν εἶναι τοιαύτης πνευματικῆς σημασίας ὥστε ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπόψεως ν' ἀποτελοῦν πολυτίμον ὀρθόδοξον κατήχησιν.

Οἱ ὀρθόδοξοι οἱ γνωρίζοντες προγενεστέρας ἐργασίας τοῦ σεβαστοῦ καὶ ὁσιολογιωτάτου Ἀγιορείτου πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα δύνανται νὰ ἐννοήσουν τὴν ἀρίστην ἐργασίαν τούτου καὶ εἰς τοὺς ἡμεροδεῖκτας τοῦ 1960.

Τῷ ὄντι εἶναι λίαν δυσχερὲς ὁ ἄθλος τὸν ὁποῖον ἐπέτυχεν ὁ συντάκτης αὐτῶν ὥστε ἐντὸς τῶν φύλλων τῶν ἡμεροδεικτῶν νὰ συμπυκνώσῃ καὶ νὰ προσφέρῃ κατὰ τρόπον ἀριστον τὴν οὐσίαν τῆς πίστεώς μας.

Συνιστῶμεν εἰς ἅπαντας τοὺς ἀδελφούς, ὅπως ἐγκαίρως σπεύσουν νὰ προμηθευθοῦν τούτους διότι ἀποτελοῦν πολυτίμον ψυχοφελὲς ἀπόκτημα.

Παραγγελίαι εἰς τὰ κεντρικὰ γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας, Κάνιγγος 32.—Ἀθήνας.

Τιμὴ ἡμεροδεικτῶν: Τοίχου δεχ. 7.— Τσέπης δεχ. 2.—

Λήξις ἀνταρσίας

Ἡ Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴ, ἐπαρτυνοῦσα ἐπὶ τῶν πνευματικῶν καὶ ὁλικῶν συμφερόντων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἐπέτυχε δικαστικῶς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ ἀπὸ τὸν ἀρχιμ. Καλλιόπιον Γιαννακουλόπουλον, διαγραφέντα πρὸ καιροῦ λόγῳ ἀναρμόστου συμπεριφορᾶς καὶ ἀπειθείας. Ἦδη δὲ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἐκπροσώπου τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ ἀκαταπονήτου τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνιστοῦ κ. Κωνῆνον Θεοφάνους, ἐπιδιώκεται ἡ ἀνάδειξις τῆς ἐνορίας εἰς τὸ πρῶτον αὐτῆς ὕψος, εἰς ὃ τὴν ἀνίγαγε ὁ ζῆλος τοῦ ἀειμνήστου Κληρικοῦ Μαρτυρίου Ζούλια καὶ τῶν εὐσεβῶν ἐνοριτῶν τῆς ἐνορίας.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ἹΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 11ην τοῦ παρόντος μηνὸς Νοεμβρίου (π. ἡ), ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί:

1) Ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Μηνᾶ παρὰ τὴν Παιανίαν Ἀττικῆς (Ἱερὰ Μονὴ Πατρὸς Ἀκακίου)

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μ. Ἑσπερινὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ Θ. Λειτουργία.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὕθεν, δύνανται νὰ μεταβοῦν διὰ τῶν λεωφορείων Παιανίας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διὰ ταξὶ ἢ καὶ πεζῇ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν.

2) Ἐπίσης πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν Ἀμφιάλην Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Μηνᾶ,

ᾧ σαύτως τὴν 14ην τοῦ ἰδίου μηνὸς (π. ἡ.) πανηγυρίζει ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Κωνῆνου τοῦ Ὑδραίου παρὰ τὸν Κορυδαλλὸν (Τρισυπόστατος Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Καραχάλιου ὁδὸς Μ. Ἀλεξάνδρου 19).

Σύσκεψις ἐφημερίων καὶ ἐπιτροπῶν

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἡ Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴ συνεκάλεσε τοὺς ἐφημερίους καὶ ἐπιτρόπους τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Ἱερῶν Ναῶν εἰς σύσκεψιν μὲ θέμα ἀναδιοργάνωσις τῶν ἐνοριῶν κ.λ.π.

Εἶναι καιρὸς νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα αὐτό, τόσον οὐσιώδεις διὰ τὴν ὅλην πορείαν.

Καλὸν θὰ εἶναι ἡ ὅλη ἀναδιοργάνωσις νὰ τεθῇ ἐπὶ τῶν ἐξῆς βάσεων: α) Ἐναλλαγὴ τῶν ἐφημερίων εἰς τὰς ἐνορίας. β) Κατάρτισις ἐπιτροπῶν ἐφημερίων. γ) Ἐκπόνησις σχεδίου μισθοδοσίας ἐφημερίων ἐν τῇ βάσει τῶν πρὸς τὸ Κέντρον καταβολῶν τῆς ἐνορίας. δ) Διοργάνωσις ἐνοριακῶν ἐπιτροπῶν, καὶ Κατηχ. Σχολείων.

Ὁ Κύριος νὰ τὴν ἀναπαύσῃ

Καίτοι ὀψίμως, ἐκ βάθους ὅμως ψυχῆς εὐχόμεθα, ὁ Κύριος νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ἐνάρετον δέσποιναν τῶν Θεβῶν Χρυσάνθην Δημ. Τούτουζαν, ἐκλεκτὴν μητέρα καὶ ἀγίαν γυναῖκα, παρηγορήσῃ δὲ τὴν ἀλγοῦσαν οἰχογένειαν τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀδελφοῦ Δημητρίου Τούτουζα.

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας χρήματα ἀπὸ ἡμεροδεῖκτας 1959, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἐξοφλήσωσιν αὐτοὺς, διότι ἤρχισε ἡ ἐκτύπωσις τῶν νέων ἡμεροδεικτῶν 1960 καὶ ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων.

Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ἱ. Βρετᾶκος
Κάνιννος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεωργίου Σερμίνην
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι